

TRADITIONAL MUSICAL CULTURE OF CHERNIHIV REGION IN THE CONTEXT OF SOCIO-CULTURAL DYNAMICS OF THE XX–XXI CENTURY

Ovcharenko Sviatoslav – assistant of the Department of Musical Arts, Faculty of Musical Arts, Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv

Features of traditional musical culture of Chernihiv region are considered. The role of folklore as a component of intangible heritage, which reflects various historical and cultural factors that influence its modification, is outlined. The influence of globalization tendencies on the socio – cultural dynamics of the XX century and their role in the functioning of traditional music is highlighted. The traditional culture of Chernihiv region retains its essential features, its folklore heritage was formed as a result of interaction of different ethnic groups. It is investigated that in certain regions of Polissya there are centers where traditional musical culture continues to be a part of society. Folklore of Chernihiv region in the context of socio-cultural dynamics of the twentieth century retains its autochthonous character. Research ethnographic activity became more intensive, and folklore explorations began to be carried out systematically. The practice of organizing festivals and competitions in Chernihiv region, which are related to traditional music culture, also plays an important role.

Key words: traditional culture, folklore, Chernihiv region, sociocultural dynamics.

UDK [398.8: 930.85]

TRADITIONAL MUSICAL CULTURE OF CHERNIHIV REGION IN THE CONTEXT OF SOCIO-CULTURAL DYNAMICS OF THE XX–XXI CENTURY

Ovcharenko Sviatoslav – assistant of the Department of Musical Arts, Faculty of Musical Arts, Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv

The aim of this paper is to study the traditional musical culture of Chernihiv region in the context of socio-cultural dynamics of the XX century. This goal is realized by solving a number of tasks: highlighting the specifics of traditional culture of a particular region, outlining trends that have emerged over the past century and identifying those factors of traditional culture that have acquired new significance in the musical space of Chernihiv.

Research methodology. Five scientific publications were used for the research, as well as a collection of songs from Chernihiv region. Two journalistic articles were also used to outline current trends in the cultural development of the region.

Results. The transformational processes that took place in the XX century, and significantly influenced all ethnic cultures, were reflected in the musical practice of Chernihiv region. The number of places where folk performances have remained unchanged has decreased. However, in the Chernihiv region, activities were introduced in Soviet times, which consisted in the preservation of folklore, which was carried out by publishing collections of folk songs. After Ukraine gained independence, favorable conditions arose for the introduction of systematic activities related to the development of traditional musical culture of Chernihiv region. Research ethnographic activities related to different regions of Polissya became more active, and folklore explorations began to be carried out systematically. The practice of organizing festivals and competitions in the Chernihiv region, which are related to traditional music culture, also played an important role. This allows us to say that the traditional musical culture of Chernihiv region in the context of socio-cultural dynamics of the twentieth century does not lose its essential features and retains its autochthonous character.

Novelty. Attention is paid to outlining the specifics of traditional musical culture of Chernihiv region in the context of socio-cultural dynamics of the twentieth century as a holistic phenomenon.

The practical significance. Studies of the specifics of transformation processes related to traditional culture provide an opportunity to see further prospects for the development of folklore heritage.

Key words: traditional culture, folklore, Chernihiv region, sociocultural dynamics.

Надійшла до редакції 20.10.2020 р.

УДК 437.2.59.7

**СУЧАСНА ІНСТРУМЕНТАЛЬНА ПРАКТИКА: КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ АСПЕКТ
ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ ЗМІН**

Виткалов Сергій Володимирович – доктор культурології, професор кафедри культурології та музеєзнавства,

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне

<http://orcid.org/0000-0001-5345-1364>

[DOI.org/10.35619/ucpmk.v34i34.353](http://doi.org/10.35619/ucpmk.v34i34.353)

sergiy_vsv@ukr.net

Виткалов Володимир Григорович – кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри культурології та музеєзнавства,

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне

orcid.org/0000-0003-0625-8822

Аналізується сучасна культурна ситуація в регіональному вимірі, акцентується увага на активізації духовного

життя в процесі виходу країни з епідеміологічної ситуації; наголошується на нових формах культурної діяльності українських виконавців, започаткованих останнім часом. Доводиться теза про те, що ґрунтовна спеціалізована художня освіта є визначальним чинником якісної концертної діяльності; підкреслюється, що сучасні українські митці повною мірою опанували досвід своїх зарубіжних колег стосовно здобуття різних форм художньої освіти, важливості участі у майстер-класах та інших формах підвищення власного фахового рівня і позиціонуються на сучасній світовій сцені як повноправні учасники культурного процесу.

Ключові слова: художня освіта, концертна діяльність, міжкультурні контакти, мистецтво, регіональна практика.

Актуальність проблеми. Глобалізаційні процеси, політична нестабільність, сучасні виклики, поглиблені світовою пандемією, спричинили перегляд безлічі форм і принципів організації культурно-мистецького життя в країні, подальший розвиток якого вже не може відбуватися у звичних і сталих формах. Йому на зміну приходить новий тип мобільної концертної практики та організаційно-культурної діяльності загалом. Форми змін та їх носії є предметом аналізу даної розвідки.

Огляд останніх досліджень та публікацій. Об'єктивної та вичерпної інформації про результати впливу пандемії COVID-19 на суспільно-культурну практику, як і загалом життєдіяльність сучасного соціуму немає; наявна ж характеризується достатньо однобоким характером медичного, соціального і в переважній більшості, політичного спрямування, адже процес подолання кризи не завершено. Натомість наявна різноаспектна інформація, втілена у розвідках українських науковців стосовно пошуку нових форм позиціонування сучасної сцени, ролі особистості митця в соціумі, важливості професійної художньої освіти в подальшій концертній практиці. Та й пошук нових аспектів дослідження культурної діяльності також не припиняється [1], [4], [7].

Доповнює цей інформаційний блок й відповідна джерельна база, в основі якої програми та перспективний план проведення концертних заходів КЗ «Рівненська обласна філармонія» [6], інтерв'ю одного з авторів даного матеріалу з учасниками та організаторами цієї культурної програми [2], інтернет-ресурси, що надають запропонованій розвідці більшої доказовості та переконливості.

Мета статті – виявити кореляцію художньої освіти з концертною практикою виконавців (на прикладі творчих характеристик львівського інструментального тріо віртуозів «Promenade»).

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний мистецький світ прискорено змінюється і на його еволюцію суттєво впливає міжкультурна комунікація, поява нових музичних інструментів чи художніх технік, як і нових форм чи типів виконавських колективів, в основі діяльності яких лежить широке використання комп'ютера, народного (а почасти, й архаїчного) інструментарію, а також зміни подання культурного продукту та спілкування з аудиторією і ще безлічі того, що включає в себе таке ємне поняття, як «культурний досвід». А все це, помножене на світові соціально-політичні виклики, помітно впливає й на статус та творчий стан виконавця, стимулює його бажання до постійного пошуку власного позиціонування у просторі сучасної музичної культури.

Класифікуючи навіть тих, хто відвідав із концертними виступами м. Рівне лише упродовж декількох років за певними сталими ознаками, можна помітити їх характерні риси, сутність яких зводиться до наступного: фактично всі ці виконавці здобули якісну професійну класичну художню освіту у національних музичних закладах та мають досвід роботи у художніх колективах далекого зарубіжжя, а відтак – опанували специфіку функціонування європейської концертної традиції, в якій постійне позиціонування власної творчості на сцені, участь у численних конкурсах і фестивалях, а часто – у ролі їх організатора, є ознакою стабільного творчого довголіття. Їх вирізняє щире бажання пошуку нових форм спілкування з аудиторією, зокрема й крізь призму популяризаторської діяльності, можливість адаптувати зарубіжний досвід під вітчизняну виконавську традицію, розширюючи таким чином свої художні можливості.

Тож концерти львівських інструменталістів у свідомості художньо освіченої регіональної публіки майже завжди сприймаються як виступи віртуозів, що своєю витонченою інтерпретацією і філігранною технікою надають виконуваному твору надзвичайної оригінальності та блиску. Спробуємо це довести на прикладі лише однієї імпрези «Танго останньої надії» в Органній залі Рівненської філармонії, здійсненої львівським тріо музикантів-віртуозів «Promenade» у супроводі Академічного камерного оркестру філармонії (диригент – Ю. Скрипник, 18.09.2020), демонструючи все активніше й вихід країни з епідеміологічної та культурної самоізоляції і налагодження звичного концертного життя. При цьому відзначимо, що сучасні українські виконавці серйозної музики, на відміну від їхніх естрадних колег, мають якісну й ґрунтовну освіту, чи точніше б сказати, художню школу в широкому сенсі цього слова і сполучають її з різнобічною концертною практикою та, почасти, науково-дослідною діяльністю. І хоча остання, як правило, не призводить до помітних наукових здобутків через неможливість одночасно і ефективно займатися двома самодостатніми сферами, однак допомагає краще зрозуміти предмет власного художнього захоплення, яким є Музика, дозволяє розкрити її глибоке культурне єство.

Так, до прикладу, Н. Пилатюк [2], [5], після опанування основ скрипкового мистецтва (від 7 років) у

свого батька, відомого українського музиканта, проф. І. Пілатюка, навчання в Івано-Франківському державному музичному училищі ім. Д. Січинського, Київській (ім. М. Лисенка, 1998–2000 рр.) та Львівській (ім. С. Крушельницької) спеціалізованих музичних школах-інтернатах (2000–2004 рр.) та ЛНМА ім. М. Лисенка (2004–2011 рр.); другу вищу освіту здобув за спеціальністю «Оперно-симфонічне диригування», виконував обов'язки соліста-інструменталіста Львівського будинку органної і камерної музики. Працював також концертмейстером симфонічного оркестру в Ополі (2007–2010 рр., Польща), після завершення контракту в якому виконував обов'язки соліста-інструменталіста молодіжного симфонічного оркестру «INSO-Львів».

Його успішна концертна діяльність сприяла здобуттю лауреатства на міжнародному конкурсі «У благословенні скрипалевих рук» (гран-прі, Тернопіль) та низки інших спеціалізованих мистецьких збірань (конкурс скрипалів ім. Ю. Янкелевича в Омську (Росія, 2011 р.), лауреат I премії та володар спеціального призу – скрипки видатного французького майстра А. Карбонара. У 2009–2010 рр. відзначений Золотими медалями Академії мистецтв України).

Еволюція сучасної вищої школи в Україні сформувала ще одне поняття, наближене до організаційно-культурних принципів Західної Європи, а саме – «неформальна освіта», суть якої зводиться до пошуку та здобуття специфічних «мозаїчних» (точкових) форм культурного досвіду (компетентностей) у різних типах навчальних закладів чи окремих особистостей. І серед аналізованого львівського тріо Н. Пілатюк найбільше підпадає під цей варіант навчання, адже упродовж років здобував необхідний практичний досвід на майстер-класах у видатних виконавців-організаторів культурного простору: Б. Которовича (2000–2007 рр.), З. Брона (Польща, 2002 р., Москва, 2004 р. та Гамбург, 2006 р.), М. Фрішеншлягера (Австрія, 2003, 2005 рр.), Й. Томашека (Австрія, 2004 р.), А. Чумаченко (Мюнхен, 2007 р.). І цей художній досвід та академічна мобільність допомагають йому й надалі бути в належній виконавській формі, відчувати «музичний пульс» сучасності у чи не найактуальнішому його варіанті. Адже критична акумуляція різноаспектного художнього досвіду – це завжди благо у будь-якій сфері культурної діяльності, а надто – виконавській.

Ще один представник цього тріо – П. Довгань (фортепіано) [2], [5], розпочавши у майже традиційних для вітчизняної академічної школи формах заняття музикою та здобувши згодом ґрунтовну музичну освіту також у музичній академії ім. М. Лисенка, поряд із концертною діяльністю продовжив її вдосконалювати на асистентських студіях у класах відомих інструментальних виконавців Е. Чуприка та Р. Криштальського, які передали йому специфіку спілкування з різноманітною аудиторією та розкрили безліч художніх тонкощів виконавства і специфіки його сприйняття широким загалом. Цей досвід він згодом поглибив у власній концертній практиці на сценах Польщі, Німеччини, Швейцарії, Угорщини, Норвегії, Росії, постійно вдосконалюючись у художній інтерпретації світової класики та набуваючи художнього досвіду загалом.

Важливою складовою формування його виконавського реноме стала й співпраця з помітними диригентами В. Плоскіною, І. Юзюком, Р. Филипчуком, Г. Матесом, Я. Колессою, І. Пілатюком, які й надали його виступам не лише нових ракурсів «бачення» музичних творів, але й відповідного професіонального лоску. До цього ряду музичної характеристики можна зарахувати й практику його виступів із провідними класичними виконавськими структурами: Національним оркестром України, Академічним симфонічним оркестром Львівської філармонії, Академічним молодіжним симфонічним оркестром «INSO-Львів», камерним оркестром «Академії» та «Perpetuum Mobile», що також стали важливою формою творчого самовдосконалення, адже художні керівники цих структур мають достатньо вагоме слово в інтерпретації світової культурної спадщини, а названі колективи є джерелом фактично невичерпного репертуару й культурно-мистецької інформації, так важливої для становлення будь-якого виконавця.

Сьогодні свою концертну діяльність він сполучає з педагогічним досвідом, який чимало років передає студентам згаданої вже Музичної академії, виконуючи обов'язки доцента кафедри спеціального фортепіано. Адже саме науковий пошук, утілений в його дисертаційному дослідженні, є важливим та, й фактично, знаковим принципом у вивченні будь-якого виду людської життєдіяльності, зокрема й музики. Утім, таким шляхом, наслідуючи своїх іноземних колег, йдуть сьогодні майже всі відомі митці Європи та США.

І, нарешті, третій учасник цього тріо, А. Сопіга [2], [5], який також є представником згаданої вище львівської інструментальної школи, пройшовши аналогічний шлях формування себе як творчої особистості (свого часу здобув середню спеціальну освіту у Хмельницькому державному музичному училищі ім. В. Заремби), має чимало оригінальних художніх відзнак. Позиціонує себе як гітарист-композитор (а композитор і виконавець в одній особі – це завжди найкращий тандем для виконання власного твору та й сприйняття мистецтва найвибагливішою публікою, адже композитор-виконавець, як правило, краще інтерпретує музичний твір, ніж це відображено в його ж клавирі чи партитурі), він,

продовжуючи практику своїх іноземних колег та пам'ятаючи про важливість міжкультурних контактів у власній творчості, здійснив стажування у Музичному коледжі Сантандер (Іспанія), який традиційно славиться гітарним виконавством. Оскільки іспанські мотиви та інструментальні «гітарні» традиції неодноразово надихали музичних геніїв минулого до створення світових шедеврів. Достатньо у підтвердження згадати славнозвісну «Кармен» із безліччю її інтерпретацій у балетній, інструментальній чи вокальній музичній практиці.

Потрібно відзначити, що стажування українських музикантів у закордонних закладах також є корисним і для останніх, позаяк українські музиканти знайомлять їх і власними методиками та техніками, а виконавські традиції наших інструменталістів, а надто – західноукраїнських, є предметом захоплення й копіювання. І львівська «віртуозна» школа у цьому плані – неперевершена.

Відмінною рисою А. Сопіги є високий професіоналізм та художня мобільність, адже митець залишається постійним учасником-солістом низки міжнародних інструментальних груп, ансамблів та оркестрів, тобто здатен оперативним опановувати різноманітні стильові прийоми, стаючи повноцінною постаттю для нових колективів. Відтак – своєю грою він широко відомий у Польщі, Німеччині, Голландії, Іспанії, ОАЕ та інших країнах світу. Його характерною професійною ознакою, на відміну від творчої практики колег, є й те, що він – «сесійний» музикант на звукових студіях України, що також характеризує його як фахівця, здатного швидко адаптуватися до будь-якого культурного контенту. У цьому зв'язку він активно співпрацює з відомими світовими та українськими інструменталістами, вокалістами, діджеями. Тож перемоги на численних всеукраїнських і міжнародних конкурсах є лише логічним підтвердженням його високого художнього реноме.

Ще однією професійною чеснотою цього музиканта є те, що він – перший виконавець творів М. Скорика та М. Вербицького для гітари, що вже саме по собі викликає повагу. А загалом ці музиканти, маючи якісну й різноаспектну освіту, здобуту у декількох спеціалізованих навчальних закладах на різних освітніх рівнях і програмах та яскравий досвід стажування чи майстер-класів у видатних зарубіжних педагогів чи колективах, зайвий раз спростовують думку про доцільність «скорочених» термінів навчання, постійного скорочення годин фахової підготовки, активно практикованих в освітній практиці сучасної України і спонукають до перегляду наявного освітянського досвіду. Адже сучасні випускники художніх ЗВО поки що слабо позиціонуються в культурній практиці сьогодення виключно через брак якісних методик, професіонального досвіду та яскравого культурного середовища, яке б стало ще однією формою їх творчого зростання. Та й студенти-іноземці вступають до українських ЗВО, як відомо, вже маючи повну вищу освіту, здобуту у тамтешніх художніх закладах.

Висновки. І хоча назва концерту викликає запитання до організаторів і, власне, учасників львівського тріо «Promenade» стосовно самої ідеї заходу, адже танго традиційно сприймалося як революційне начало в народному, створивши чуттєвий танок, в якому партнери, обіймаючи одне одного, виявляють глибокий емоційний зв'язок як із власним тілом, так і тілами партнерів (До речі, 30.09.2009 р. на прохання міст Буенос-Айреса і Монтевідео ЮНЕСКО визнало танго нематеріальною культурною спадщиною людства), на загал він виявився в черговий раз якісною презентацією сучасної світової класики на регіональній сцені і ролі в ньому вітчизняної культурної практики, адже твори колишніх львівських композиторів М. Скорика, як і В. Вінницького в інтерпретації названих вище виконавців, позиціонують Україну з найкращого боку (у програмі звучала також музика А. П'яцолі «Пори Року в Буенос-Айресі», «Кафе 1930», «Liber танго», «Medi Tango», Р. Гал'яно «Танго для Клодо», В. Вінницького «Втрата» (пам'яті М. Скорика), Є. Петербурзького «Загублене Танго», М. Скорика «Танок» та «Три джазові п'єси») [5].

Тож життя поступово входить у звичне для нього русло, розширюючи потенціал художніх форм, концентруючись на їхніх мобільних вимірах. Ініціативу в цьому процесі продовжує традиційно утримувати мистецтво.

Підсумовуючи, слід зазначити, що незважаючи на складні економічні обставини, політичну нестабільність у країні, численні соціальні виклики, поглиблені світовою пандемією, що не сприяють налагодженню нормальної життєдіяльності, а відтак – вносять відповідний дисонанс й у сучасно культурну практику, вітчизняна художня (виконавська) школа України, попри усі організаційно-фінансові та методичні негаразди, позиціонує себе як високо-професійна освітня інституція, чії випускники успішно презентують себе та національно-культурний досвід у світі.

Список використаної літератури

1. *Афоніна О. С.* Коды культуры і «подвійне кодування» в мистецтві: монографія. Київ НАКККиМ, 2017. 314 с.

2. *Интерв'ю С. Виткалова з учасниками інструментальної групи львівських віртуозів «Promenade» в Органній залі обласної філармонії, проведене 18.09.2020 р. Приватний архів С. Виткалова.*
3. *Колесник О.* Художня інтерпретація як феномен культури: автореф. дис...д-ра культурології. 26.00.01. Київ, 2015. 39 с.
4. *Личковах В. А., Файзулліна Г. С.* Етнокультурологія: репрезентація етнокультури в мистецтві та художній літературі XX – початку XXI століття. Київ: НАКККиМ, 2018. 256 с.
5. *Програма концерту львівської інструментальної групи віртуозів «Promenade»* (Н. Пилатюка, П. Довганя, А. Сопіги) в м. Рівне, 18.09.2020. *Поточний архів КЗ «Рівненська обласна філармонія» за 2020 р.*
6. *Яковлев О. В.* Синергетика регіональних ідентичностей в культурному континуумі України кінця XX – початку XXI століття: автореф. дис...д-ра культурології. 26.00.01. Київ: НАКККиМ, 2016. 42 с.
7. *План роботи КЗ «Рівненська обласна філармонія» на 2020 р. Поточний архів установи.*

References

1. *Afonina O. S.* Kody kultury i «podviine koduvannia» v mystetstvi: monohrafiia. Kyiv NAKKKiM, 2017. 314 s.
2. *Interviu S. Vytkalova z uchasnykamy instrumentalnoi hrupy Ivivskykh virtuozyv «Promenade» v Orhannii zali oblasnoi filarmonii, provedene 18.09.2020 r. Pryvatnyi arkhiv S. Vytkalova.*
3. *Kolesnyk O.* Khudozhnia interpretatsiia yak fenomen kultury: avtoref. dys...d-ra kulturolohi. 26.00.01. Kyiv, 2015. 39 s.
4. *Lychkovakh V. A., Faizullina H. S.* Etnokulturohrafii: reprezentatsiia etnokultury v mystetstvi ta khudozhnii literaturi KhKh – pochatku KhKhI stolittia. Kyiv: NAKKKiM, 2018. 256 s.
5. *Prohrama kontsertu Ivivskoi instrumentalnoi hrupy virtuozyv «Promenade»* (N. Pylatiuka, P. Dovhan, A. Sopihi) v m. Rivne, 18.09.2020. *Potochnyi arkhiv KZ «Rivnenska oblasna filarmoniiia» za 2020 r.*
6. *Yakovlev O. V.* Synerhetyka rehionalnykh identychnosti v kulturnomu kontynuumi Ukrainy kintsia XX – pochatku XXI stolittia: avtoref. dys...d-ra kulturolohi. 26.00.01. Kyiv: NAKKKiM, 2016. 42 s.
7. *Plan roboty KZ «Rivnenska oblasna filarmoniiia» na 2020 r. Potochnyi arkhiv ustanovy.*

СОВРЕМЕННАЯ ИНСТРУМЕНТАЛЬНАЯ ПРАКТИКА: КУЛЬТУРНО-ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ АСПЕКТ ТРАНСФОРМАЦИОННЫХ ИЗМЕНЕНИЙ

Виткалов Сергей Владимирович – доктор культурологи, профессор кафедры культурологи и музееведения,

Ривненский государственный гуманитарный университет, г. Ривне

Виткалов Владимир Григорьевич – кандидат педагогических наук, профессор, заведующий кафедрой культурологии и музееведения,

Ривненский государственный гуманитарный университет, г. Ривне

Анализируется современная культурная ситуация в региональном измерении, акцентируется внимание на активизации духовной жизни в процессе выхода страны из эпидемиологической ситуации; отмечается новых формах культурной деятельности украинских исполнителей, начатых в последнее время. Приходится тезис о том, что основательная специализированная художественное образование является определяющим фактором качественной концертной деятельности; подчеркивается, что современные украинские художники в полной мере овладели опыт своих зарубежных коллег относительно получения различных форм художественного образования, важности участия в мастер-классах и других формах повышения собственного профессионального уровня и позиционируются на современной мировой сцене как полноправные участники культурного процесса.

Ключевые слова: художественное образование, концертная деятельность, межкультурные контакты, искусство, региональная практика.

MODERN INSTRUMENTAL PRACTICE: CULTURAL AND ARTISTIC ASPECT OF TRANSFORMATION CHANGES

Vytkalov Serhii – Doctor of Culturology, Professor of the Department of Cultural Studies and Museum Studies, Rivne State Humanitarian University, Rivne

Vytkalov Volodymyr – Candidate of Pedagogical Sciences, Professor, Head of the Department of Cultural and Museum Studies, Rivne State Humanitarian University, Rivne

The current cultural situation in the regional dimension is analyzed, the emphasis is on the activation of the spiritual life in the process of the country's way out of the epidemiological situation. The focus is on new forms of cultural activity of Ukrainian performers, which have been practicing them lately. There is a substantiated thesis that deep specialized art education is a defining component of the quality component of concert activity. It is emphasized that modern Ukrainian performers fully comprehend the experience of their foreign colleagues in obtaining various forms of art education, the importance of participating in master classes and other forms of improving their professional level and positioning themselves on the modern world stage as full-fledged participants in the cultural process.

Key words: art education, concert activity, intercultural contacts, art, regional practice.

UDC 437.2.59.7

**MODERN INSTRUMENTAL PRACTICE:
CULTURAL AND ARTISTIC ASPECT OF TRANSFORMATION CHANGES**

Vytkalov Serhii – Doctor of Culturology, Professor of the Department of Cultural Studies and
Museum Studies, Rivne State Humanitarian University, Rivne

Vytkalov Volodymyr – Candidate of Pedagogical Sciences, Professor, Head of the Department of
Cultural and Museum Studies, Rivne State Humanitarian University, Rivne

The relevance of the problem. The specifics of the revival of cultural life and the way out of the cultural isolation of the regions of the state caused by the world pandemic are revealed. It is argued that this crisis has at the same time led to the search for new mobile forms of cultural activity, most typical of epidemiological conditions with a limited audience. This is proved by the example of the concert performance of the trio of Lviv musicians-instrumentalists "Promenade", who performed in the Organ Hall of the Rivne Regional Philharmonic in September 2020.

The research methodology is based on the use of the method of content analysis, comparative characteristics, culturological method and biographical method. With the help of the latter, the specifics of the artistic educational training of the representatives of this trio, the evolution of their artistic experience and its correlation with the acquired education are revealed.

The scientific novelty of the study is to expand the idea of the cultural potential of the Lviv trio of virtuosos, the introduction of information about their creative achievements, the specifics of improving their training and the impact on changing the cultural situation in the regions where they toured. In this context an important fact is that only a thorough education obtained in different types of educational institutions, multiplied by continuous self-improvement through numerous internships, workshops and foreign tours, participation in the festival movement helps to form a professional type of artist, who is capable of worthy competing to foreign artistic elite. The high potential of classical art institutions of Ukraine is emphasized.

The practical significance of the study is to expand the understanding of the potential of the National Art School and its role in the cultural practice of the world, as well as the importance of preserving national artistic traditions for further positioning of Ukrainian artists in the world.

Key words: art education, concert activity, intercultural contacts, art, regional practice.

Надійшла до редакції 22.11.2020 р.